

Az irigység és a hibakeresés elítélése

Nehezemre esik, de meg kell mondanom, hogy egyházunk tagjai között akadnak féktelen nyelvűek. Hazugok, akiknek a méregkeverés az életelemük. Mindenféle alattomos susogást, locsogást, arcátlan kotnyeleskedést, ravasz faggatózást hallunk. A pletykák kedvelői közül némelyeket a kíváncsiság, másokat az irigység vezet, s vannak, akiket a gyűlölet sarkall azok iránt, akiken keresztül Isten megfedtte őket. Ezek az egységet romboló emberek nagyon tevékenyek. Vannak, akik alig várják, hogy minden rosszat világgá kürtölhessenek, ami a tudomásukra jutott, vagy amit csupán feltételeznek. {5T 94.2}

Láttam, hogy a hamis tanúság szelleme tevékenykedik, ami az igazságot hamissággá, a jóságot gonoszsággá, az ártatlanságot bűnné változtatja. Az Ellenség örvendezik Isten hitvalló népének állapotán. Sokan, akik elhanyagolják lelki életüket, sasszemmel lesik mások bírálatának és kárhozzátásának alkalmait. Senki sem tökéletes, így könnyű jellemhibát találni bárkiben, amit aztán az irigység ellene fordíthat. „Tényekkel rendelkezünk – mondják az önjelölt bírúk. – Fejűkre olvassuk a vádat. Ebből nem mosakodnak ki.” Csak a kínálkozó alkalomra várnak, hogy előálljanak pletykáikkal. {5T 94.3}

Az élénk fantáziájuk azon igyekezve, hogy erőteljesen fejezzenek ki valamit, abba a veszélybe sodródnak, hogy magukat is, másokat is félrevezetnek. Csokorba gyűjtik mások óvatlan kijelentéseit, s nem gondolnak arra, hogy meggondolatlan szavakról van szó, amelyek nem tükrözik a beszélő valódi szándékait. Így ezeket a felszínes kijelentéseket, amelyek legtöbbször annyira jelentéktelenek, hogy figyelemre sem méltóak, Sátán nagyítóján át vizsgálgatják, latolgatják, ismételtetik, amíg csak e vakondtúrások hegyekké nem nőnek. A gonoszságnak ezek az emberi eszközei, Istentől eltávolodva, a kísértés játékszerévé válnak. Szavaik hatását, gondolataik erejét alig ismerik. Míg mások hibáit kárhozzátják, sokkal súlyosabb tévedés áldozatává válnak. Pedig arra volna szükség, hogy gyülekezetünkben a következetesség legyen az ékességünk. {5T 95.1}

Hát ne lenne törvény a szeretetre, amelyet be kell tartanunk? Felhatalmazta-e Isten a keresztényeket arra, hogy bírálják és elítéljék egymást? Szép, sőt becsületes dolog-e a barátság tettetésével kicsalni valaki titkát, majd ellene fordítani? Keresztényi szeretet-e, ha összegyűjtünk néhány kósza hírt, amelyek más jellemére árnyékot vetnek, s ezekkel örömmel ártunk? Sátán örvend, ha rágalmazhatja, megsebezheti Krisztus követőit. Ő a testvéreink vádolója. Miért is segítik őt a keresztények ebben a piszkos munkájában? {5T 95.2}

Isten mindent látó szeme észreveszi hibáinkat és megköthető szenvedélyeinket, mégis türelemmel hordozza tévedéseinket és szánakozik gyengeségünkön. Népét is a gyengeségek és egymás elhordozásának ugyanilyen lelkületére inti. Igaz keresztények nem gyönyörködnek mások hibáinak és gyengeségeinek feltárásában. Hátat fordítanak e hitványságnak, lelki torzulásnak. Arra irányítják gondolatukat, ami vonzó, ami szép. A keresztény számára fájdalmas bárminemű hibakeresés, bírálat és kárhozzátás. {5T 95.3}

Mindig akadtak férfiak és nők, akik vallják ugyan az igazságot, de nem vetik alá magukat az igazság megszentelő erejének. Hűtlenek, akik becsapják és bűnre sarkallják önmagukat. Életük, magatartásuk, jellemük hitetlenségüknek megannyi bizonyítéka. {5T 96.1}

A gyülekezetben egészségesebb állapotok uralkodnának, ha minden hitvalló keresztény a saját kiigazításra váró tulajdonságait vizsgálná meg szigorúan, ahelyett, hogy mások helytelen tetteinél időzik. Akadnak, akik mindaddig becsületesek, amíg az semmibe sem kerül. De ha kifizetődőbb a csalás, sutba dobják a igazságosságot. A becsület és a csalárdság nem férnek össze. Ha a csalárdságot melengetjük, el fogjuk feledni a becsületességet. E kettőnek nincs közössége egymással, az egyik a Baál, a másik az igaz Isten profétája. Isten gyönyörködve tekint az igazakra, nyíltakra és becsületesekre. Angyalokra bízta az ilyen emberek koronájának elkészítését, s az Isten trónjáról áradó fény ezeken a ragyogó koronákon tükröződik majd vissza. {5T 96.2}

A gyülekezetben túl gyakran terhelik kivizsgálásokkal lelkészeinket. Ne bátorítsuk testvéreinket arra, hogy panaszkodjanak egymásra! Neveljük őket inkább önmaguk felülvizsgálójává. Senki se engedje meg magának, hogy mások hibás tetteinek hallatára előítélet és bosszankodás legyen úrrá rajta. Várjuk meg türelmesen, amíg mindkét fél előadja a történeteket, s csak azt higgyük el, amire a tények kényszerítenek. Mindenkor a legbiztosabb nem hallgatni a gonosz jelentésekre, amíg a Biblia szerinti rendet szigorúan be nem tartották. Ezt

az eljárást alkalmazzuk azokkal szemben, akik aljas módon szednek ki a gyanútlanokból értesüléseket, amelyekhez semmi közük. {5T 96.3}

Saját lelketekért, testvéreim, egyedül Isten dicsőségét szemléljétek! Amennyire csak lehetséges, hagyjátok ki gondolataitokból a saját szempontjaitokat. Közeledünk az idők végéhez. Az örökkévalóság fényében vegyétek szemügyre indítékaitokat! Tudom, fel kell riasztanom benneteket, mert eltávolodtatok a régi tájékozódási pontoktól. Az úgynevezett tudományok aláássa a keresztény elveket. Láttam, melyik ösvényre léptek, ha továbbra is távol maradtok Istentől. Ne bízzatok a saját bölcsességeitekben! Lelketek közvetlen veszélyben forog. Krisztus szeretetére kérek, kutassátok és fedezétek fel, miért szeretitek oly kevésbé a hívő élet gyakorlását! {5T 97.1}

Az Úr megvizsgálja, próbára teszi népét. A saját hibás jellemetekkel szemben olyan szigorú bírák lehetnek, amilyenek csak tudtok, de másokkal legyetek szeretetteljesek, szánakozók és jóakaratók. Tegyétek fel naponta a kérdést: szilárd vagyok-e lelkem gyökeréig, vagy pedig csalárd szívű? Kérjétek az Urat, hogy mentsen meg minden öncsalástól! Az örök élet elnyerése forog kockán. Míg oly sokan epekednek dicsőség után és kapzsin nyereségre vágnak, ti, szeretett testvéreim, buzgón keressétek Isten szeretetének bizonyosságát, és kiáltstok: Ki mutatja meg nekem, hogyan tegyem elhívásomat és kiválasztásomat biztossá? (II. Pt. 1:10) {5T 97.2}

Sátán körültekintően tanulmányozza az ember természetét, majd hozzálát édesgető és csapdába ejtő aknamunkájához. A csábítások sűrűjében járunk ugyan, de ha derekasan vívjuk az Úr harcát, győzelem vár ránk. Mindenki veszélyben forog, de ha alázatosan és imádkozó szívvel járunk, akkor az aranyból is értékesebbé válunk a megpróbáltatások kohójában. Ha hanyagul, imádság nélkül élünk, olyanná leszünk, mint a zengő érc és pengő cimbalom. {5T 97.3}

Néhányan csaknem belevesztek már a kétség útvesztőjébe. Hozzájuk így szólok: Emeljétek fel fejetekeket! Szegezzétek Istenre a tekinteteket! Minél szorosabban köt a hit és szentség az örökkévalósághoz, annál tisztábbá és ragyogóbbá válik előttetek Isten igazságossága. Legyen igyekezetetek célja az örökkévaló élet. {5T 98.1}

Ismerem a rátok leselkedő veszélyt. Ha kételkedni kezdtek a biznyságtételekben, el fogtok sodródni a Biblia igazságától. Félek, hogy sokan választják a kételkedést. S mivel féltetek benneteket, figyelmeztetek. Hányan fogadják meg a tanácsot? Ha olyan részre bukkantok a biznyságtételekben, amely utatokat keresztezi, tévedéseiteket helyreigazítja, megengedhetőnek tartjátok-e, hogy részben vagy egészében elveszitek a figyelmeztetést? Arra a részre van leginkább szükségetek, amely ellen a legerőteljesebben rugódoztok. Isten és Sátán sohasem működnek együtt. A biznyságtételek vagy Isten jelét viselik magukon, vagy Sátánét. Jó fán nem terem romlott gyümölcs, és romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt. Gyümölcseről ismeritek meg a fát. Isten szólt. Ki az, aki megszket szavának hallatára? {5T 98.2}

***** {5T 98}